

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Episcopo. 131.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἡμετέρας λέξεις, ἔδδεν τοῖσ' αὐτοῖσ' ἔδρων, εἰς αὐτῶν δὲ παρόντων, ἃ μὴ εἰς τὰς ὑπερῷους παροῦσιν ἡμεῖς.

cum afficiebant, alij lancea ipsius latus fo-
diebant. Atque in eos quidē latrones, qui
vnā cum ipso in crucem acti fuerant, nihil
tale perpetrabant: in ipsam autē eiusmodi
contumeliis, quibus ne in nocentes quidē
& facinorosos vti fas est, bacchabantur.

Λαμπητῶ Ἐπισκοπῶ. ρλα.

Lampetia Episcopo. 131.

Ὡς περ τῆσ' ὁμοιοῦσ' ἀλλήλων ὄρα
ἢ τῆσ' ἀντισυμμετρίας, ἔτω καὶ τῆσ'
ψυχικῆσ' ἀλλήλων ἕχατος ὄρος, ἢ τῆσ'
ἀρετῆσ' ὁμοιοῦσ' ἀντισυμμετρίας. εἰ γὰρ αἱ ἀκρότη-
τες εἰς χακίαν ἐκπίπτουσιν, ὡς πινες
τῆσ' ὁμοιοῦσ' ἀπεφίνατο. ἡμεῶν γὰρ
εἰναί, πῶς ὁμοιοῦσ' εἰς φειδωλίαν ἐκ-
πίπτει, καὶ ἡμεῶν εἶναι μεγαλόφυχος εἰς
ἀσώπαιαν. διὸ καὶ μεσότητας εἶναι τὰς
ἀρετὰς ὡρίσαντο. ἀσθεῖας γὰρ καὶ
δυσασθεῖας μέση ὄρα ἢ εὐσθεῖα. εἰκό-
τως καὶ ὁσοῦδος παρήνεσε, μὴ γίνεσθαι
κακῶς πολὺ. εἰ δὲ καὶ τὸ παραγῆ, μὴ εἰ
τοῖς εἰς σὲ παρὰ τῆσ' πέλασ' πλημμε-
λεμέθοις πικρὸς γίνεσθαι, καὶ ἀκριβῆσ' δι-
κασιῶν, ἀλλ' ὑπερῷον τὸ δικαιοῦσ' τῆσ' ἀ-
γαθότητι, συζητήσωμεν ἡμεῶν τοῖς συ-
γνώμοις μέζονα εἰς σὲ πᾶσι.

Vt corporeæ pulchritudinis norma, mē-
brorum apta proportio est: ita etiam extre-
ma spiritualis pulchritudinis linea in vir-
tutum mediocritate consistit. Nam si ex-
tremities, vt quidam sapientes viri pro-
nunciarunt, in vitium degenerant (cupiēs
enim quispiā probus rei familiaris dispen-
sator esse, in tenacitatem & auaritiam la-
bitur: cupiens liberalis esse in prodigalita-
tem cadit. Vnde etiam virtutes mediocri-
tates esse definirunt. Inter pietatem enim
& impietatem medium locum pietas ob-
tinet.) haud abs re Sapiens quoque mo-
nuit, Noli esse iustus multū. Quod si hoc
quoque præcipit, caueas velim ne in iis, in
quibus alij aduersum te peccant scuerum
& acerbum iudicem te præbeas: verū iu-
stitiam bonitate vince, iis nimirum, qui
venia indigna peccata in te admittunt, ve-
niam tribuens.

Τῷ αὐτῷ. ρλβ.

Eidem. 132.

Ἐπειδὴ ἡμετέρα ἀφ' ἑσθ' ἡμεῶν ἡσ-
θεῖσιν τῆσ' ἐγκωμίων τῶν παναρίων Ἐρ-
μογῆσ' τοῦ Ἐπισκοπῶσ' ἔδδ' αὐτῶν δέ-
ξασθαι, ἔδδ' ἐπὶ τῆσ' χατορθωμάτων
ἀρετῶσ' ἢ γνώμῃ καρεῖ, συζητήσωμεν
μοι νῦν μὴ παρατήρησθαι. ὅ γὰρ μὴ δὲ
πρὸς μέρος ἐπαρέσθαι ῥάδιον, πᾶσι
πᾶσιν ἐπέξελθεῖν δυνατὸν.

Quandoquidem mens nostra laudum
præstantissimi Episcopi Hermogenis ar-
gumentum, ac rerum ab eo præclare & ex
virtute gestarum amplitudinē capere ne-
quit, idcirco mihi velim ignoscas. Nam
qui aliqua etiam dumtaxat ex parte prædi-
candis ipsius laudibus vix par sum, quo-
nam tandem pacto omnes ipsius laudēs o-
ratione persequi possim?

Πέτρῳ σχολαστικῷ. ρλγ.

Petro Scholastico. 133.

Χρῆ, ὁ φίλος, τὰ ἀνόματα ἀφέντας
τῆσ' ἀγαθῶν, ἔπι τὰ πράγματα βα-
δίξαι. βασιλεία μὲν γὰρ καὶ πλοδοποιὸς καὶ
δύνασθαι, ὀνόματα μὲν παρὰ τοῖς ἔξωθεν

Operæ precium est amice, relictis bono-
rum nominibus ad res ipsas contendere.
Regnum enim, & opes, ac gloria, nomina
quidem sunt apud externos: res autē apud
N x iij